

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תרפ"ז
ערב ש"ק פ' בראשית, מבה"ח
וער"ח מר-חשון ה'תשפ"ז

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ז שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"ד שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הרה"ת ר' מרדכי אברהם הכהן שיחי'

וזוגתו מרת רבקה לאה תחי'

כ"ץ

לרגל יום השנה לנישואיהם,

בדר"ח מ"ח ה'תשפ"ז

לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י יו"ח שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

דבר מלכות

3

על-ידי מסירות נפש נעשים "עז של הרבי" / משיחת ש"פ בראשית התש"ז

זמן הגאולה

7

אומות העולם התאספו למעון "לסמים אתם כו" לא רק על עזה או שומרון / פ' השבוע באור הגאולה

ניצוצות של משיח

10

רעיון לדין בכינוס תורה / קטעים קצרים ופתגמים בעניני גאולה ומשיח

יילחום מלחמת ה' - וינצח

12

יש לומר לגוי את האמת / שיחות בעניני שלימות העם והארץ

כתב יד קודש

14

"והנה טוב מאוד" / צילום נדיר מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על שיחת ש"פ בראשית התשס"ט

שטייט אין גמרא²⁶, אז אויך די זאכן - דער ציווי צו ניט עסן פון עץ הדעת, דער חטא בפועל און דער גירוש פון גן עדן - האבן אלע פאסירט ביום הששי: "שתים עשרה שעות הוי יום שעה ראשונה הוצבר עפרו²⁷ כו' תשיעית נצטווה שלא לאכול מן האילן, עשירית סרח, אחת עשרה נידון, שתים עשרה נטרד והלך לו"²⁸.

דארף מען פארשטיין: לאחר די דערסיפור המאורעות פון יום הששי שטייט אין פסוק²⁹ "וירא אלקים את כל אשר עשה והנה טוב מאד ויהי ערב ויהי בקר יום הששי". שטעלט זיך די שאלה: ווי קען מען זאגן אז דער חטא עץ הדעת און דער דין ועונש על זה (די קללות) וגירוש מגן עדן (וואס איז אלץ געווען ביום הששי) איז "טוב מאד" - די אלע זאכן (דער חטא וכו') זיינען דאך דער חכלית ההיפך פון טוב ועאכור"כ פון "טוב מאד"³⁰?

און ניט נאר היפך הטוב בזמן ההוא, נאר די תוצאות בלתי רצויות פון דעם חטא ועונש וגירוש מגן עדן זיינען פאראן בכל הדורות³¹, עד היום הזה (אנהויבנדיק פון דעם ענין המיתה בעולם וואס איז געקומען צוליב דעם חטא, ועד"ו צער עיבור וצער לידה, און קללת האבן, "בועת אפיק תאכך לחם"³²)! [ויש לומר אז צוליב דעם טעם קען מען ע"ד הפשט טאקע ניט לערנען אז דער חטא וגירוש כו' איז געווען ביום הששי³³ - ווייל מ'קען אויף דעם ניט זאגן "טוב מאד", נוסף לזה (וגם זה עיקר) אז אין דער סדר המקראות שטייען די אלע זאכן (דער ציווי ניט צו עסן פון עה"ד און דער חטא וגירוש מגן עדן) אין די ווייטערדיקע קאפיטלעך, נאכדעם "וירא אלקים את כל אשר עשה והנה טוב מאד", און נאך "ויכולו גו' ביום השביעי גו'" - איז דאך גיטא קיין הכרח (ע"ד הפשט) אז מ'זאל בייטן דעם סדר און זאגן אז די אלע זאכן (בפסוק אז ויי זיינען א ריבוי ענינים וואס דארפן נעמען א ריבוי זמן (מער ווי 8 טעג) ע"ד הטבע³⁴) זיינען געווען ביום הששי פאר יום השביעי (חוץ פון די ערטער וואו רש"י זאגט בפירוש³⁵ אז די מאורעות זיינען געווען פריער ביום הששי³⁶), ואדרבה - ס'איז ניט מסתבר אז דאס איז געווען ביום הששי אויף וועלכע ע"ד שטייט "טוב מאד", כ"ל. משא"כ אין גמרא - לימוד ע"ד הדרש וכו' (וואס איז ניט געבונדן צו פירוש הכתובים ע"ד הפשט) - שטייט פירוש אז דער חטא און די עונשים על זה זיינען געווען ביום הששי³⁷. ד. ה. מען קען פארשטעלן לויט דעם ביאור אין דרשת חז"ל³⁸ עה"פ והנה טוב מאד - "טוב זה יצר טוב, מאד זה יצר הרע", "טוב זה מלאך החיים, מאד זה מלאך המות", און ווי "בתורתו של מאיר מצאו כתוב והנה טוב מצד, והנה טוב מוח"³⁹.

”והנה טוב מאוד”

בקשר עם פ' השבוע הבאנו צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת ש"פ בראשית ה'תשמ"ט (נדפסה בספר השיחות תשמ"ט ח"א ע' 21 ואילך)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

. . . און ניט נאָר היפך הטוב בזמן ההוא, נאָר די תוצאות בלתי רצויות פון דעם חטא ועונש וגירוש מגן עדן זיינען פאַראַן און נמשך בכל הדורות עד היום הזה (אָנהויבנדיק פון דעם ענין המיתה בעולם וואָס איז געקומען צוליב דעם חטא, ועד"ז צער עיבור וצער לידה, און דער עונש "בזיעת אפיק תאכל לחם" וכו')!

[ויש לומר אַז צוליב דעם טעם קען מען ע"ד הפשט טאקע ניט לערנען אַז דער חטא וגירוש כו' איז געווען ביום הששי – ווייל מ'קען אויף דעם ניט זאָגן "טוב מאוד", נוסף לזה (וגם זה עיקר) אַז אין דער סדר המקראות שטייען די אַלע זאַכן (דער ציווי ניט צו עסן פון עה"ד און דער חטא וגירוש מגן עדן) אין די ווייטערדיקע קאפיטלעך, נאָכדעם "וירא אלקים את כל אשר עשה והנה טוב מאוד", און נאָך "ויכולו גו' ביום השביעי גו'" – איז ע"ד הפשט פאַרוואָס זאָל מען בייטן דעם סדר און זאָגן אַז די אַלע זאַכן (וואָס זיי זיינען אַ ריבוי ענינים וואָס דאַרפן נעמען אַ ריבוי זמן (אַסך מער ווי עטלעכע טעג) ע"ד הטבע) זיינען געווען ביום הששי פאַר יום השביעי (חוץ פון די ערטער וואו רש"י זאָגט בפירוש אַז די מאורעות זיינען געווען פריער ביום הששי), ואדרבה – ס'איז כנ"ל, לגמרי ניט מסתבר אַז דאָס אַלעס איז געווען ביום הששי וועלכער סיום און ענדע איז "טוב מאד", כנ"ל.

משא"כ די גמרא – לימוד ע"ד הדרש, ההלכה, האגדה וכו' (וואָס איז ניט געבונדן צו פירוש הכתובים ע"ד הפשט) – לערנט אַז דער חטא און די עונשים על זה זיינען געווען ביום הששי].

ויש להוסיף עוד יותר בביאור אין דרשת חז"ל עה"פ והנה טוב מאוד . .

על-ידי מסירות נפש נעשים "עז של הרבי"

כאשר הוא מסור ונתון אל הרבי לגמרי ואין לו שום מציאות משלו, הוא לא יותר מאשר "עז של הרבי" - צריך אז בעל הבית לספק את צרכי העז, והרי לבעל הבית אין קשיים כלל • באם רוצים לקבל את ההצלחה כפי שהיא מצד כחותיו של הרבי, הדרך היחידה לכך היא - מסירת נפש שאזי הוא "עז" אשר כל צרכיו מוטלים על הבעה"ב • הרבי משפיע לו הצלחה גם בעניניו הפרטים, שהרי הוא אינו מציאות בפני עצמו, אלא "עז", ומזונותיו על בעליו • משיחת ש"פ בראשית, מבה"ח מר-חשון ה'תשי"ז - התוועדות הב' - בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

ואיזו מס"נ - מסירות נפש של אברהם אבינו. לא של רבי עקיבא אשר חיפש מס"נ "מתי יבוא לידי ואקיימנו"⁴, אלא מס"נ דאברהם אבינו שלא חיפש מס"נ, אלא ענינו הי' למלאות את רצון הקב"ה, ואם צריך לשם כך למסור את הנפש ולקפוץ אל האש הוא הי' מוכן, אך לא זה הי' ענינו. וזהו מה שדורשים מהתמימים - מס"נ דאברהם אבינו.

ומה שנשאלת השאלה: מה יהי' עם פרנסה? על כך אומרים אצל חסידים אימרה - משל מעז, שכאשר העז שוברת בעצמה את הכלי שממנה אוכלת, צריך בעל הבית לקנות עבורה כלי אחר. אבל העז אינה דואגת כלל, היא יודעת שיש לה בעה"ב ועליו להעמיד לה

א. בשמחת תורה תרצ"ז¹ אמר הרבי² לאחד האברכים:

"צריכה להיות ישיבה, וצריכים להשתדל בזה ועם מסירת נפש. שהרי תמימים הם בנים של האבא ("דעם טאטנס קינדער"³), וצריך להיות להם מסירות נפש כדי למלאות את הכוונה של האבא.

(1) אודות שמח"ת תרצ"ז דיבר כ"ק אד"ש מה"מ בהתוועדות הא' בשבת זו, ובראשיתה אמר (תרגום חפשי): "לפני 20 שנה, שמח"ת תרצ"ז, היתה אותה הקביעות כבשנה זו, והרבי התוועד אז פעמים רבות. בכלל ההתוועדויות של אותה שנה היו עם גילוי".

(2) בסה"ש ה'תרצ"ז - חורף ה'ש"ת לפנינו ליתא.

(3) ראה בנוסח ברכת כ"ק אד"ש מה"מ בערב יוהכ"פ ה'תשי"ב להתל' שי, לפני כל נדרי (שיחות קודש תשי"ב (הוצאה חדשה) ע' 9): "איר לערנט דאָך אין דעם רבי'נס ישיבה, זייט איר דאָך דעם רבי'נס קינדער".

(4) ברכות סא, ב. וראה סה"מ תרח"ץ ע' קע. וש"נ. וראה גם שיחות קודש שנת ה'שי"ת ע' 8.

את צרכי".

עד כאן תוכן לשון הרב בשמח"ת תרצ"ז.

ב. כפי הנראה, אותו אברך שאלו דיבר הרבי היתה לו ישיבה במקום מגוריו, ואם-כן אינו מובן מה שהרבי אמר לו "צריכה להיות ישיבה" בלשון הוראה, הרי כבר ישנה? הרבי הרי לא התכוון לתת לו יישר כח סתם על כך שישנה ישיבה, אלא אמר ש"צריכה להיות ישיבה" בלשון הוראה, ואם-כן מהי ההוראה בזה?

מכך ראי' שיכולה להיות מציאות כזו אשר תהי' ישיבה במקום מסויים, ולמרות זאת החסרון בה יהי' כה גדול עד שכל מציאות הישיבה תחסר, וזקוקים לומר ש"צריכה להיות ישיבה".

ולכאורה הרי הוא נמצא במקום, ויודע בודאי את מצב הישיבה כפי שהיא, ומדוע זקוקים לומר לו זאת?

אלא מכאן אנו רואים, שתתכן מציאות שכל מציאות הישיבה תחסר, ומצד הענין ד' על כל פשעים תכסה אהבה⁵, היינו מצד אהבת עצמו, הוא לא ירגיש זאת כלל עד שיצטרכו לומר לו שכעת יש להתחיל לעשות ישיבה. וכאשר יאמרו לו זאת, יתחיל להביט ולבחון את הענינים החסרים, וירתם בעצמו כדי לעשות ישיבה.

ומה ששואלים: הרי לעשות ישיבה כפי שצריכה להיות ישיבה, זה כרוך בכמה וכמה קשיים?

על כך ממשיך הרבי: "וצריכים להשתדל בזה והשתדלות במסירת נפש", וכאשר תהי' מס"נ יסורו כל הקשיים!

ומה שקשה – מהיכן יקח מס"נ פתאום באמצע השבוע ("אין א פשוט'ן מיטוואך")? מילא ראש השנה ויו"כ, ובפרט בתפלת נעילה, יש לכל בני ישראל מס"נ, אבל אתה נגש אליו

(5) משלי י, יב.

ביום רגיל ותובע ממנו מס"נ – כיצד מגלים ומוציאים ממנו מס"נ ביום רגיל ("א פשוט'ן טאג")?

על כך מבהיר הרבי בהמשך: "שהרי תמימים הם הבנים של האבא, וצריך להיות להם מס"נ כדי למלאת את הכוונה של האבא". זאת אומרת, זה לא מגיע מכוחותיו הפרטיים, אלא מצד זה שהוא תמים ועוסק בענין של הרבי לעשות ישיבה, ומצד המשלח יש ביכולתו גלות ולהוציא מעצמו מס"נ ביום רגיל, שיהי' מסור ונתון ("איבערגעבן") לגמרי לשליחותו, וכאשר הדבר יהי' נוגע לו וימסור נפשו על זה – יעמוד בכל הקשיים.

ובנוגע לשאלה – הרי עליו לעשות ענין מסודר, שלשם כך נדרשים טעם ודעת וכחות פנימיים, ואיך יכול לעבוד במס"נ, דהיינו לעמוד בתנועה של ביטול מציאותו במסירה ונתינה לענין השליחות כדי למלא את כוונת המשלח ולהפסיד לגמרי את מציאותו, בה בשעה שלצורך עבודתו הוא מוכרח להשתמש בטעם ודעת?

לזאת מבהיר הרבי בהמשך דבריו: "ואיזו מס"נ – מס"נ דאברהם אבינו... שלא חיפש כלל מס"נ, ענינו הי' למלא את רצון ה'; אם יש צורך במס"נ וקפיצה אל תוך האש – הוא מוכן לזה, אך לא זהו ענינו".

זאת-אומרת, לא דורשים ממנו לעמוד בתנועה של מס"נ, תנועה של יציאה מטעם ודעת, שזו אכן סתירה לעבודה ("ע"פ טו"ד) – אלא תובעים ממנו שיהי' מסור ונתון לגמרי ("אינגאנצן איבערגעבן") לעבודה שהטילו עליו, והמסירה ונתינה לענין זה צריכה להיות לא רק בכחותיו הגלויים אלא עד עצם נפשו ועד בכלל. שאזי המס"נ אינה סתירה לעבודה אשר צריכה להעשות בטעם ודעת, ואדרבה, מצד זה שהוא מסור ונתון לענין בכל עצם נפשו, הנה כל כח שנדרש לעבודה – יעבוד הכח בכל יכלתו.

דווקא כשלא מביאים לו את ארץ ישראל - זוהי טובה עבורו, היות וכך הוא נשאר חי

ולא כפי שטוענים ה"רודפי שלום", שכשארץ ישראל אינה אצל הגוי – זוהי רעה עבורו, אלא בדיוק להיפך, דווקא כשלא מביאים לו את ארץ ישראל – זוהי טובה עבורו, היות וכך הוא נשאר חי.

ואי אפשר לצאת ידי-חובה כלפי הגוי בחלק אחד מארץ ישראל, כי זה נוגע לכל ארץ ישראל על כל גבולותי, ואפי' כשמדובר על חלק אחד בלבד – באם הגוי דר שם הרי זה ענין של גזילה, כנ"ל.

(משוחזת ש"פ 9 בראשית ה'תש"ל - בלתי מוגה)

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה

להצלחה רבה בכל - בגשמיות וברוחניות
נדבת מהיטבאל יזמות

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב ע"ה** - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

יש לומר לגוי את האמת

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. מיד בתחלת פירוש על התורה אומר רש"י: "אמר ר' יצחק לא הי' צריך להתחיל את התורה אלא מהחודש הזה לכם וכו' ומה טעם פתח בבראשית משום כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים".

בעצם, בענין זה עצמו - שארץ ישראל שייכת לבני ישראל - לא בכך מתבטא החידוש כאן, שהרי בני ישראל וארץ ישראל - חד הם, כמ"ש "וכפר אדמתו עמו", וכפי שמפרש ע"כ רש"י שלא כתוב "וכפר אדמתו ועמו" - עם וא"ו המפסיק או אפי' וא"ו המוסיף - מכיון שעמו ואדמתו הם דבר אחד (וכמדובר בזה בהתוועדות דוא"ו תשרי).

החידוש כאן הוא - שהדבר יגיע גם לידיעתו של הגוי ולא יהיו לו טענות על-כך!

ולצורך כך הי' שינוי בתורה, שהיא אינה פותחת ב"החודש הזה לכם" אלא מ"בראשית ברא אלקים", כדי להראות ש"כל הארץ של הקב"ה היא גו' ברצונו נתנה להם (לאוה"ע), וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

ולכן אומרים "לתת להם נחלת גוים", דהיינו, לא אומרים שאף פעם ארץ ישראל לא היתה בידי אומות העולם ושגוים מעולם לא היו בה - אלא "נחלת גוים": הם בפירוש כן היו בארץ ישראל, אלא שזה הי' "ברצונו" של הקב"ה, "וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו" - לישראל, כלומר, בני ישראל לא גזלו אותה בכח ח"ו, כי אם כן, הרי שבמקרה כזה אדרבה - מכיון ש"אתם המעט מכל העמים", הם יכולים לקחת את זה בכח מידי ישראל, אלא הענין הוא ש"ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

ומקדימים ואומרים "לכח מעשיו) **הגיד לעמו**": למי מספרים זאת - ליהודים, לא לגוים, אבל רוצים שגם יספרו זאת לגוי; לא די בזה ששני יהודים יתלחשו על כך בבית-המדרש, אלא צריכים לצאת ולומר זאת בגלוי, עד שגם בן חמש למקרא יבין את-זה, ולא להתבייש; ואזי, כאשר יאמרו להם זאת, ברור הדבר שיקבלו את הדברים, מכיון שלגוי אין בחירה; לגבי יהודי זקוקים ל'עבודה' מיוחדת, משא"כ גוי אין לו בחירה ולכן הוא מקבל זאת, והיות שהתורה כך אומרת, בודאי שהדבר יועיל והגוי יקבל את הדברים.

והגם שאסור ללמוד עם גוי תורה שבעל-פה, אעפ"כ, הרי את שבע המצוות שנטצו בני נח, אדרבה - **חובה** ללמד אותם. וכמבואר ברמב"ם שבזמן ש"יד ישראל תקיפה" - צריכים לכפות את הגוי שיקיים שבע מצוות בני-נח. אמנם כעת, כש"אין יד ישראל תקיפה" - צריכים עכ"פ לדאוג לזה כל האפשרי.

ב. והנה, אחד משבע מצוות בני-נח הוא - גזילה. אשר על-כן, יש להסביר לגוי שכאשר ארץ ישראל נמצאת בידו - זוהי גזילה!

יתירה מזו: גוי העובר על אחת משבע מצוות בני-נח - "חייב מיתה", במילא, אדרבה: כשהוא נשמר מגזילה - רק אז הוא נשאר חי ולא מחוייב מיתה.

וכאשר יעסוק בענין זה במס"נ, יעבדו כל הכחות בלי גבול ובמילא יראה בשכלו את כל החסרונות שהיו עד עתה, גם אלו שבמבט שטחי הוא לא הבחין בהם, וגם יראה את אופני התיקון, ומצד המס"נ הוא יעמוד בכל הקשיים והמניעות.

וכאשר יעבדו באופן כזה, מבטיח הרבי בהמשך שיחתו הנ"ל: "העז אין לה כלל מה לדאוג, היא יודעת שיש לה בעה"ב ועליו להמציא לה את צרכי", שהרי כאשר הוא מסור ונתון אל הרבי לגמרי ואין לו שום מציאות משלו, הוא לא יותר מאשר "עז של הרבי" ("דעם רבינס א ציג") - צריך אז בעל הבית לספק את צרכי העז, והרי לבעל הבית אין קשיים כלל, יש לו בודאי פרנסה, ועאכ"כ העז שהרי "אסור לטעום עד שיתן לבהמתו"⁶, והרבי יעניק לו לפי כוחותיו הוא - של הרבי, בלי גבול, הן במילוי שליחותו והן בעניניו הפרטיים.

ובאם רוצים לקבל את ההצלחה כפי שהיא מצד כחותיו של הרבי, הדרך היחידה לכך היא - מס"נ: אם פועלים לפי הכחות הפרטיים, לפי היכולת, לפי הרצון וכפי מדת ההבנה, אי אפשר לדרוש מהרבי שיתן לפי כוחותיו הוא, משא"כ במס"נ - הוא "עז" שכל צרכיו מוטלים על הבעה"ב.

ב. הענין בכללות:

כל אחד צריך להתמסר ("זיך איבערגעבן") לעניניו של הרבי, ישיבות וכדו'. ואפילו אם יש אצלו כבר ישיבה, עליו לדעת שיתכן שהישיבה עדיין אינה קיימת והוא אינו מבחין בכך, וכאשר הענין יה' נוגע לו - אזי יבחין בחסרונות, וגם באופן התיקון כיצד אפשר להתגבר על כל הקשיים. היות וכשהענין נוגע, מוצאים סוגים שונים של סברות שבאופן הרגיל לא שייך לתפוס סברות אלו.

- כשהרבי (מהורש"ב) נ"ע ואחיו (הרז"א) עוד היו ילדים, הם למדו פעם בענין אמה העברית, ונתקשו בענין מסויים. בינתיים נכנס אביהם אדמו"ר המהר"ש והסביר להם את כל הענין, ודרך אגב אמר שכבר שנים רבות לא למד סוגיא זו.

כאשר סיים להסביר את הענין, הוסיף ואמר: איך שייך שאמה העברית, ילדה פשוטה - שהיא בודאי עוד קטנה, שהרי נערה כבר אינה יכולה להיות אמה? - תמציא טענות כאלו של ראשונים, גאונים, אמוראים ותנאים?

ויישב זאת הרבי מהר"ש: כאשר הענין נוגע, יכול כל אחד להמציא במוחו אפילו סברא של תנא!⁸

וכך גם בעניננו: כאשר הענין יה' נוגע לו ויהי' מסור ונתון לזה, הרי לבד זאת שכתוצאה מכך יראה כל ענין לאמיתותו ויעבוד באופן אחר לגמרי - הוא יתקשר אז עם הרבי, ויהיו לו את הכוחות של הרבי, והרי זו הצלחה באופן אחר לגמרי.

בדיוק כפי שבכניסתו ליחידות להתאונן על איזה ענין, והרבי מברכו, ומכל-שכן כשהרבי נותן לו הבטחה, הרי ברור לו שהענין יקויים, ללא הבט על כל המניעות והעיכובים שישנם בזה, ואפילו כשמדובר בענין שאין לו מקום בטבע כלל, מכל-מקום הוא בטוח בזה, משום שכל המניעות אינם קיימות מצדו של הרבי!

- אותו דבר צ"ל בטוח, שכאשר הוא עוסק בענין של הרבי, ועושה זאת במסירה ונתניה ובמס"נ, וכנ"ל שאפי' כשיש לו ישיבה יכול להיות שחסר לגמרי ואינו מבחין בזה כו'

(7) פרש"י משפטים כ, יא - מקידושין ד, א. ועוד. ובלקו"ש שבהערה הבאה: שפחה ואמה . . שפחה ועבד כנעני.

(8) ראה גם לקו"ש חכ"ג ע' 454. היום יום - ט' אלול.

עד שסוף סוף יכיר כו' אף שלכאו' אינו בערכו – עליו לבטוח שהענין יצליח, כי מאחר שעוסק בזה מתוך מס' ומסירה ונתינה לרבי, מקבל את כחותיו של הרבי, שמצדו אין כל קשיים ומניעות, ובמילא עליו לבטוח בהצלחתו.

וההצלחה שהרבי משפיע לו אינה רק בעניני השליחות, אלא גם בעניני הפרטים, שהרי הוא אינו מציאות בפני עצמו, אלא "עז" ("ער איז א ציג"), ומזונותיו על בעליו.

אמנם, עבודתו צריכה להיות "שלא על מנת לקבל פרס"⁹ כדי להצליח בעניניו הפרטים, שהרי אז¹⁰ הוא מציאות בפני עצמו ואינו מסור ונתון לענין, אלא עבודתו צריכה

(9) ראה אבות פ"א מ"ג.

(10) אם אינו "שלא ע"מ כו".

להיות בקבלת עול ובמס'נ, והיינו שעל עצמו אינו חושב כלל, רק על מילוי השליחות, שאזי הוא כמו "עז".

אולם אין הכוונה שיעבוד בקבלת עול בלבד ללא כל חיות, מאחר שכאשר עושה את עבודתו בקבלת עול ואין לו בזה שום חיות, הוא עושה זאת בכיוון ולא בהרחבה, אלא עליו לעשותה עם חיות שאזי יעסוק בה בהרחבה.

וע"ד המדובר לעיל, שמוכרחים טעם ודעת לצורך העבודה ואין זה סותר לתנועה דמס'נ, מכיון שזו לא המס'נ דר' עקיבא אלא מס'נ דאברהם אבינו, שלא חיפש כלל מס'נ אלא כל ענינו ה' מילוי שליחותו, ובמילא הוא משתמש לכך בכל הכחות, גם טעם ודעת כפי הנדרש לצורך העבודה. ■

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ח יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא.

ישראל רחמים בן חיה מושקא, מענדל בן חיה מושקא, ושמאל מאיר בן חיה מושקא שיחיו

ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

לע"נ ר' ברוך אהרן בן ישראל דוד ע"ה

סיפור עם מוסר השכל

אדמו"ר המהר"ש נכנס פעם לאביו, הצמח צדק, ושאלו: היכן קיום ה"קץ" שנאמר על השנה ההיא (תר"ח)? השיב לו הצמח צדק שהדפיסו (באותה שנה) את הלקוטי-תורה (שזהו גילוי משיח). ועל-כך אמר כ"ק אדמו"ר מהר"ש: אבל רוצים את משיח כפשוטו!

רואים מכאן, איך שהצמח צדק אשר ה' הנשיא [בדורו] דיבר לפי דרגתו הוא (ולכן אמר שנדפס הלכו"ת), וביחד עם זה רצה שתהי' דוקא אתערותא דלתתא מצד וע"פ דרגת המטה (שרוצים את משיח כפשוטו), ושדוקא זה יפעל את הענין.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בראשית ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

הענין ד"רגשו גוים ולאומים יהגו" הוא מסימני הגאולה

[.]. הסדר בעולם הוא באופן של העלם וחושך, ורק אח"כ נעשה גילוי האור, ומזה מובן שאין להתפעל מזה ש"רגשו גוים ולאומים יהגו", כיון שאין זה אלא "ריק" (כסיום הכתוב), "כל ריגושן . . לריק", כיון ש"יושב בשמים ישחק ה' ילעג למו", ולכן עומדים בנ"י בכל התוקף בכל הקשור לשלימותה של ארץ ישראל (ועאכו"כ בנוגע לירושלים), בידעם ש"כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה . . ונתנה לנו".

וי"ל יתירה מזה – שהענין ד"רגשו גוים ולאומים יהגו" גופא הוא מסימני הגאולה, כמ"ש רש"י ש"רבותינו דרשו את הענין על מלך המשיח".

(קטע משיחות שבת בראשית אסרו-חג דשמע"צ ושמח"ת ה'תנש"א - מוגה)

יש להסביר לגוי שכאשר ארץ ישראל נמצאת בידו הוא חייב מיתה!

אחד משבע מצוות בני-נח הוא – גזילה. אשר על-כן, יש להסביר לגוי שכאשר ארץ ישראל נמצאת בידו – זוהי גזילה!

יתירה מזו: גוי העובר על אחת משבע מצוות בני-נח – "חייב מיתה", במילא, אדרבה: כשהוא נשמר מגזילה – רק אז הוא נשאר חי ולא מחוייב מיתה.

ולא כפי שטוענים ה"רודפי שלום", שכשארץ ישראל אינה אצל הגוי – זוהי רעה עבורו, אלא בדיוק להיפך, דווקא כשלא מביאים לו את ארץ ישראל – זוהי טובה עבורו, היות וכך הוא נשאר חי.

(משיחת ש"פ בראשית ה'תש"ל - בלתי מוגה)

רעיון לדיון בכינוס תורה

[.] ויש לחקור האם יברכו שהחיינו על ביאת משיח צדקנו – דלכא, אם מברכים שהחיינו על כל שמחה, בודאי יש לברך שהחיינו על השמחה הכי גדולה דביאת משיח צדקנו. ובודאי ידונו בכהנ"ל בעת הכינוס-תורה, ועוד ועיקר – שהדיון בכהנ"ל בקשר לביאת משיח צדקנו יהי' באופן שחדורים באמונה ובטחון שמשיח צדקנו בא תיכף ומיד ממש, ללא שהות זמן כלל, גם לא שהות זמן לחגור אבנטו [ועאכו"כ שהות זמן שאילת אבנט מחבירו] כדי להיות מוכן לקבל פני משיח צדקנו!

(משיחת ש"פ בראשית ה'תנש"א – בלתי מוגה)

איך צריך להיות המעבר מ"זמן שמחתנו" ל"ויעקב הלך לדרכו"

כאשר מגיעים מ"זמן שמחתנו" ועוברים ל"ויעקב הלך לדרכו", אפשר לחשוב שמתחיל עכשיו זמן עצוב... אך הרמב"ם אומר, שאחרי כל זה מתחילה עבודה גדולה בשמחה, כאשר נמצאים בחוץ, שהרי כל דבר שיהודי עושה קשור לעבודת ה' – כך זיכה הקב"ה את ישראל, כמ"ש "רצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצות", לכן בכל מצוה שיהודי עושה צריכה להיות שמחה, שזוהי עבודה גדולה, כפי שלומדים זאת מדוד המלך.

וע"י שיהודי מתנהג כך, הוא מתקרב לדוד מלכא משיחא, שהרי ממנו למדים שצריך להיות "מפזז ומכרכר בכל עוז", אפילו אצל אחד כזה שע"פ תורה הוא איש נכבד ביותר; ודוקא שמחה זו מביאה את ביאת מלכא משיחא.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בראשית (התועדות ב') ה'תשל"א – בלתי מוגה)

לא די לעצוק, יש להוסיף בכל הפעולות

הנה, לאחר כל ההשתדלות וההגיעה בענינים אלו – ע"י פעולותיהם של השלוחים בכל מקום ומקום – הי' צריך משיח צדקנו לבוא **ריבוי חדשים ושנים לפנ"ז**, ואעפ"כ, הרי עדיין לא בא! ולכן, בד בבד עם צעקתם של ישראל – בכל ה"סטורעם" – "עד מתי", "אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט א-ל", הנה ביחד עם זה יש להוסיף בכל הפעולות דהפצת המעיינות חוצה, פעולות שעל ידם ממחרים ומזרזים את ביאת המשיח, שיבוא ויתגלה בתור **"מלך המשיח"**, שענינו – תוקף המלכות, "אמר מלכא עקר טורא".

(משיחת שבת בראשית - ב' - המשך לשמח"ת ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

אומות העולם התאספו לטעון "לסטים אתם כו" לא רק על עזה או שומרון

בתקופתנו זו מתרחשים ברחבי העולם נסים ונפלאות (עד ל"נפלאות גדולות"¹, ולא רק באופן ד"לעושה נפלאות גדולות לבדו", ש"אין בעל הנס מכיר בניסו"², אלא גם) באופן גלוי לעין כל – מעין ודוגמת והכנה לנסים ונפלאות דגאולה העתידה לבוא תיכף ומיד, עלי' נאמר³ "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".

ולדוגמא:

במדינות גדולות וחזקות הולכים ומשתנים סדרי השלטון והמשטר לטוב, טוב צדק ויושר⁴ – מעין ודוגמת והכנה **לתיקון ושלמות העולם** בימות המשיח⁵, כולל בנוגע לבני' – נתינת חופש בכל הקשור לעניני יהדות, תורה ומצוות⁶, עד ליציאתם של מאות אלפי יהודים לחירות – מעין ודוגמת והכנה **לקיבוץ גלויות** (בבחינת "טועמי' חיים זכו"⁶) בימות המשיח; המאורעות במפרץ הפרסי – **מסימני הגאולה**, כמארז"ל בנוגע ל"מלכויות מתגרות כו"⁷, ובפרטיות יותר – "מלך פרס (דקאי בפשטות על השטח שכולל עירק) מתגרה במלך ערבי כו' וכל אומות העולם מתרעשין ומתבהלין כו', ואומר (הקב"ה) להם (לישראל) .. אל תיראו הגיע זמן גאולתכם"⁸, וממשיך ומסיים⁸ "בשעה שמלך המשיח בא עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם".

ולאידך – בימים אלה התאספו אומות העולם (שבעים אומות) באופן ד"רגשו גוים ולאומים יהגו"⁹, לטעון לישראל "לסטים אתם כו'" [ראה השלמה בשוה"ג], לא רק בנוגע לעזה או שומרון, אלא גם (ולכל לראש) בנוגע ליהודה כולל **ירושלים** [ראה השלמה בשוה"ג בעמוד הבא],

העולם כו'.

(1) תהלים קלו, ד.

(6) ראה לקו"ש ח"כ ע' 173. וש"נ.

(2) נדה לא, א.

(7) ב"ר פמ"ב, ד. מדרש לקח טוב לך לך יד, א.

(3) מיכה ז, טו.

(8) יל"ש ישעי' רמז תצט.

(4) ראה גם ס' השיחות ה'תש"נ ח"א ע' 152 ואילך.

(9) תהלים ב, א.

(5) ראה רמב"ם הל' מלכים ספ"א: ויתקן את

ואעפ"כ, כשקוראים בעיתונים שתיכף ומיד בא משיח... - אומרים שזוהי נבואה... גזומה... "אן איינרעדעניש"י... וכיו"ב בשאר פירושים ופשטנים; משא"כ כשקוראים בעיתונים שיירגשו גוים" - חיו מתקבל בריצנות ובחומרה.

השלמה לענין דנסים ונפלאות, ולאידך, "רגשו גוים גו" (בלתי מוגה):

ולחעיר, שענינים אלה (בי' הקצוות) ידועים ומפורסמים לכל עיני' שכותבים על זה בעיתונים וכו',

עיר הבירה של ארץ ישראל, "קרית חנה דוד"¹⁰ – בה בשעה שהכל יודעים את התשובה לטענה זו המפורשת בהתחלת פירוש רש"י על התורה: "כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה ונתנה לאשר ישר בעיניו . . נתנה לנו".

[ולמרבה הפלא – היו בכלל זה גם מדינות שדרכם להשתדל ולעשות כל התלוי בהם למען הצדק והיושר בעולם, כפי שראו גם בהנהגתם בקשר למאורעות במפרץ הפרסי באופן המתחייב ע"פ צדק ויושר (למנוע מצב של גזילה איש מרעהו, מדינה ממדינה כו'), כי גם בענין זה התנהגו באופן בלתי-רצוי ביחס לבני"].

הענין ד"רגשו גוים" גופא הוא מסימני הגאולה

ויש לומר ההסברה בזה (שמאורע בלתי-רצוי זה אירע דוקא בתקופה שבה רואים נסים גלויים) – ע"ד האמור לעיל שהסדר בעולם הוא באופן של העלם וחושך, ורק אח"כ נעשה גילוי האור, ומזה מובן שאין להתפעל מזה ש"רגשו גוים ולאומים יהגו", כיון שאין זה אלא "דיק" (כסיום הכתוב), "כל ריגושן . . לריק"¹¹, כיון ש"יושב בשמים ישחק ה' ילעג למו"¹², ולכן עומדים בני" בכל התוקף בכל הקשור לשלימותה של ארץ ישראל (ועאכו"כ בנוגע לירושלים), בידעם ש"כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה . . ונתנה לנו".

וי"ל יתירה מזה – שהענין ד"רגשו גוים ולאומים יהגו" גופא הוא **מסימני הגאולה**, כמ"ש רש"י ש"דבותינו דרשו¹³ את הענין על **מלך המשיח**".

ויה"ר והוא העיקר – שלאחרי כל סימני הגאולה תבוא כבר ותיכף הגאולה האמיתית והשלימה **בפועל ממש**, "כימי צאתך מארץ מצרים **אראנו** נפלאות", שאז יהי' שלימות הענין ד"עולם חדש", "נייחא לעלינונים ונייחא לתחתונים"¹³, ובאופן ש"לא ירעו ולא ישחיתו **בכל** **הר קדשי**"¹⁴ כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים"¹⁵.

(משיחות שבת בראשית אסרו-חג דשמע"צ ושמח"ת ה'תנש"א – מוגה*)

(10) ישע"י כט, א.

(11) מדרש תהלים ויל"ש עה"פ.

(12) שם, ד.

(13) ישע"י יא, ט.

(14) בדוגמת המעמד ומצב שהי' בתיבת נח (ראה המשך וככה תרל"ז פצ"ה. ובכ"מ).

(15) ישע"י יא, ט.

השלמה לענין עזה שומרון ויהודה (כולל ירושלים) (בלתי מוגה):

ולפלא – שמחברים שלשתם ביחד, כתיבה אחת (יש"ע), ובאופן שהתחלתה באות יו"ד (יהודה, ירושלים), שבזה מודגשת השייכות לישראל, כיון שיו"ד קאי על יהודי ("א איד").

– כמרומו גם בהציור דאות אליה, ויו"ד למעלה ויו"ד למטה ווא"ו המחבר: יו"ד למעלה קאי על הקב"ה,

ויו"ד מלמטה קאי על יהודי, ועיי' החיבור שביניהם (וא"י) נעשה אליה, אלופי של עולם (ההמשכה והגילוי דהקב"ה בעולם) ועאכו"כ "יהודה" – שיש בו כל השם של יהודי, ועד"ו ירושלים, עיי' יראה ועיי' שלם (שלימות היראה), שענין זה שייך ל**ישראל** דוקא. (* מלבד כמה חוספות מההשלמות לשיחה זו שהובאו בשולי הגליון והם מ"הנחה – בלתי מוגה", וסומנו בכתב קטן ושונה.

מחכים שיגיעו לעוד יהודי

כשלוקחים בחשבון שאיך שנעמדים בשבת בראשית כך זה נמשך כל השנה – מבין כאו"א, אנשים נשים וטף, שזהו זמן מתאים במיוחד לסדר תכנית לעבודה של "ויעקב הלך לדרכו", "לפרק את החבילות" אותם אספו במשך חודש תשרי – כל אחד בעניניו בחיי היום-יום, איש תחת גפנו ותחת תאנתו, בביתו, בעבודה, בבית הספר וכיו"ב.

החל מקבלת החלטות טובות לחיזוק כל פעולותיו בתורה ומצוות במשך כל ימי השנה הבאה: לחזק ולהוסיף בשיעורי **תורה**, הן השיעורים הפרטיים, כל חד וחד לפום שיעורא דילי, והן השיעורים הכלליים השווים לכל נפש, כשיעורי חת"ת (חומש תהלים תניא); להוסיף בקיום המצוות בהידור, ובמיוחד – במצוות הצדקה (ששקולה כנגד כל המצוות), כולל ע"י נתינת צדקה ל"קרן השנה" (קרן כללית שממנה מחלקים צדקה בכל יום במשך ימי השנה).

[.]. ועוד ועיקר: לקיים את החיוב המוטל על כל יהודי **בדור זה** – הפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה – לחזק יהודים אחרים בעבודתם, ובפרט – לקרב ליהדות יהודים שלא זכו לקבל חינוך יהודי מתאים (שלא באשמתם ח"ו, כ"א מצד שנורא עלילה על בני אדם וכיו"ב).

וההדגשה המיוחדת בזה כעת – כי, כפי הנראה, זהו הביאור היחידי (ביאור אחר לא קיים) על כך שמשיח עדיין לא הגיע – כי מחכים שיגיעו לעוד יהודי שעדיין אינו יודע שמחכים לו, ולקחת אותו בידו (בדוגמת "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל" ע"י הקב"ה), בדרכי נועם ובדרכי שלום, מתוך אהבת ישראל – ולהחזירו למהותו האמיתית בחיים – תורה ומצוות, שהם חיינו ואורך ימינו.

ועבודה זו שייכת לכל יהודי, אנשים נשים וטף – כפי שרואים שלמלה לבבית, אפילו של ילד קטן, יכולה להיות השפעה חזקה על יהודי שלע"ע הוא זר לענינים אלו, ואפילו אם אין זה משפיע מיד – ה"ז משפיע ודאי לאחר זמן, אחרי שהשומע מתעמק בזה, ומספרים לו זאת וכו'.

ובפרט כשמדברים אתו דברים היוצאים מן הלב, ואומרים לו שתומ"צ הם באמת לא דבר זר ח"ו וח"ו, אלא זוהי **ירושתי** שלו, ויתירה מזו – מציאותו שלו האמיתית, היותו יהודי שיש לו חלק אלוהי ממעל ממש.

ועוד ועיקר, שבו הדבר תלוי שכל בני"ה האחרים, כולל גדולי ישראל, וכל הנשמות שבכל הדורות, ו"שכינתא בגלותא" – יצאו מהגלות!

לכן מובן ההכרח לעסוק בעבודה זו. ובכדי להביא זאת לפועל בהצלחה יתירה – כדאי שכאו"א יעשה מזמן לזמן חשבון צדק: כמה יהודים קירבתו ליהדות בימים האחרונים?

נוסף לשאר השיעורים שלו בכל יום ויום, כולל שיעור מלשון לשער – מה עוד יכול אני לעשות כדי לזרז ביאת משיח צדקנו?!

ובזה נותוסף חיזוק נוסף – כאשר מדברים בזה עם עוד יהודי, ועם הרבה יהודים, כמדובר כמ"פ התוקף שבא ע"י החלטה שמקבלים ברבים.

(משיחות ש"פ בראשית מבה"ח מר-חשוון ה'תש"נ)

